

Gledališče

Moritz Rinke: Ljubimo in nič ne vemo

Mestno gledališče ljubljansko

★★★★★

Opravičujem se vam za tale naslov; vem, da ni izviren, ampak je čudovito ustrezen. *Ljubimo in nič ne vemo*, Rinkejeva igra s pari, nas namreč sooči z dvema nefunkcionalnima paroma; srečamo se s karieristično Hannah (Ana Dolinar Horvat) in upočasnjanim teoretikom Sebastianom (Matej Puc) ter koleričnim, »digitaliziranim« Romanom (Gaber K. Trseglav) in njegovo ženo, putko tutko Magdaleno (Tjaša Železnik). V drami se pojavijo vsi paradigmatični elementi tovrstnih besedil: odtujenost, neiskrenost, seksualne afere, impotenca, neplodnost ter brezposelnost. Ne umanjka niti poudarek razlike med tradicionalnim, zatoholo konvencionalnim zakonom ter sodobno odprto zvezo, pa tudi končni poduk, da sta za odnos potrebna dva (ne glede na sistem vrednot), ne.

Na vsebinski ravni torej nobenih presenečenj. Pa Bulčeva uprizoritev? Hja. Predstava je najmočnejša tam, kjer se Bulc potrudi, da bi pustil svoj pečat – v relativno (pre) kratkem surrealističnem prizoru v drugi polovici predstave, ko se streha stanovanja – fina scenografija Damirja Leventića – odpre pred gledalcem in se dogajanje iz dnevne sobe prestavi na teraso na vrhu bloka. To je prizor, v katerem liki, prej neizživeti, mrtvi, v skorajda bralni postavitvi pridobijo specifičnost, izrazitost.

Če je dobra prva polovica predstave režijsko nezanimiva in ne ponuja izziva; vsi štirje liki se nerodno prestopajo po odru, v majhni dnevni sobi enega od parov, ter drdrajo tekst, ki bi lahko bil – posebej ob igri brez posebnih presežkov – tudi bran, druga polovica prinaša nekoliko več gledalskega užitka.

Smo torej na terasi, v ozadju se vrta projekcija, ki naj simulira veselje z nešteto možnostmi, v ospredju, na »strehu«, se predvaja *Izlet na luno*. Poprej stvarni liki se pred nami nenadoma pojavijo kot personifikacije duhovno-zgodovinskih obdobij oziroma političnih sistemov – škoda je, da med enim in drugim ni bolj artikularne ločnice. Avtokratski Roman je tako nenadoma gestapovec (ali celo firer sam), Sebastian je (pred)romantični pesnik, slutiti je, da gre morda za Puškina,

Magdaleno je mogoče povezati z adamiti, Hannah pa v obleki iz denarja nezgrešljivo simbolizira neokapitalizem.

Zdi se, da je poskušal Bulc skozi ta prizor prikazati razkol med analognim in digitalnim, med preteklim in zdajšnjim, vendar nisem prepričana, da je to storil dovolj domišljeno. Spopad med starim in novim bi, če je hotel poseči po duhovno-zgodovinskih obdobjih, bolj prepričljivo prikazal z vpeljavo motiva prve in ne druge svetovne vojne; prva je namreč pomenila prvi veliki zlom v duhovno-zgodovinskem toku, hkrati pa na tem mestu zbledi navezava na digitalno, informacijsko dobo, na novi veliki prelom. Nekoliko neustrezno se zdi tudi, da je Hannah kot očitna predstavica zdajšnjega časa oblečena v obleko iz bankovcev, kajti na tem mestu se izgubi povezava z duhovno-zgodovinskim tokom; Hannah povežemo z neokapitalizmom in krizo na Wall Streetu, ne pa z digitalno dobo ter njenimi odtujenimi, brezbriznimi odnosi. Povežemo jo torej z ekonomskim sistemom, manj pa s stanjem duha, zaradi česar se zdi, da vse niti tega sicer intrigantnega prizora niso smiselno povezane.

Pod črto: predstava *Ljubimo in nič ne vemo* se trudi biti ažurna, gledalce bi rada pripravila do poistovetenja, do prepoznavanja, hkrati pa si želi povedati nekaj bistvenega o času, v katerem živimo; o prelomu med analognim in digitalnim sistemom, ki se je pravzaprav že zgodil. Prvi cilj je težko dosegljiv, ker predstava pravzaprav ponuja le še eno shematsko tipizacijo sodobne populacije, drugi pa se prav tako izmuzne, a kvečjemu za las, tam, kjer nadrealistični prizor ni do konca izpeljan.

ANJA RADALJAC